

Cô giáo Văn ở trường cấp hai từng nói với lớp tôi rằng: “Suy nghĩ làm nên con người ta”. Mãi đến cấp ba, khi các suy nghĩ ghé thăm với tần suất càng nhiều, tôi mới hiểu ý nghĩa câu nói đó của cô. Tuy vậy, để định nghĩa con người bằng suy nghĩ thôi thì chưa đủ. Cần định nghĩa bằng cả hành động nữa. Mỗi lĩnh vực, ngành nghề lại yêu cầu chúng ta vận động theo những cách khác nhau, đơn cử là học sinh đi học, còn thầy cô thì giảng dạy. Không chỉ vậy, mỗi giai đoạn trong cuộc sống lại đòi hỏi ta thực hiện những hành động, nhiệm vụ khác nhau. Suy nghĩ và hành động tạo nên bản chất riêng của mỗi người.

Có nhiều khoảnh khắc trong đời khiến chúng ta phải suy nghĩ và hành động. Được lắng nghe tiến sĩ Anh Lan nói về chủ đề “Lòng Can Đảm và Tư Duy theo Lòng Can Đảm” chính là một trong những khoảnh khắc quý giá đó của tôi. Nhưng để gửi được bản hoàn chỉnh này từ lúc biết đến chủ đề cuộc thi, tôi đã viết không ít bản nháp - những bài viết mà giờ đọc lại không khác gì các bài văn mẫu nghị luận về “lòng can đảm”. Đúng lúc tôi muốn từ bỏ, nản chí nhất, một điều kì diệu đã xảy ra. Tối ngày 10/4, khi cùng bố xem vlog quay đảo Jeju (Hàn Quốc), tôi chợt nhớ đến một lần về quê thú vị. Cũng chính giây phút được sống lại với những kí ức đẹp đẽ ấy, tôi vô tình tìm ra “con bò” của mình. Tôi đứng dậy khỏi ghế, xin phép bố, rồi chạy ùa lên phòng để viết những dòng này.

Can đảm trong vùng an toàn!

Hồi nhỏ, tôi thích nhất được bố đeo trên xe honda đi từ quận này sang quận khác. Khi ngắm nhìn cảnh vật biến chuyển hai bên đường, tôi đã hỏi bố rất nhiều và dù đã nhiều năm qua đi nhưng tôi vẫn nhớ rõ cảm giác hụt hẫng khi bố không trả lời được hết những câu hỏi đó. Bố nói với tôi rằng bố thôi học từ năm lớp Năm nên vốn kiến thức cũng không nhiều. Bố nói giá như ngày ấy bố theo đuổi đến cùng con đường học vấn thì bây giờ đã làm được các công việc cần bằng cấp và có thu nhập ổn định hơn. Có lẽ sự hứng thú với kiến thức cũng bắt đầu từ sự tò mò ở những chuyến đi cùng bố, từ niềm tin và từ sự kỳ vọng của bố. Mười hai năm đến trường tôi chưa bao giờ khiến bản thân và bố mẹ thất vọng về chuyện học tập, luôn đạt điểm trung bình năm trên 9,0. Tôi xem bố mẹ và những con đường nhựa là những gì quan trọng nhất trong quá khứ, hiện tại và cả mai sau. Tôi sẽ không bao giờ quên được cung đường dài 200 cây số từ thành phố xuống tỉnh Châu Đốc vào ngày mừng hai tết hơn 10 năm trước. Hôm đó, hai bố con xuất phát từ tờ mờ sáng nhưng đến nơi thì đã là mười hai giờ trưa. Nếu bạn đọc đã từng xem qua phim ảnh thì hẳn cũng không còn cảm thấy xa lạ với hình ảnh con đường về quê: hai bên đường là cánh đồng lúa bạt ngàn, chú trâu thờ thẩn dạo bước và các bác nông dân cặm cụi làm việc. Nhưng theo những gì tôi quan sát được thì con đường về quê có lắm điều thú vị. Thật tiếc vì phim ảnh đã không khắc họa các bàn yến tiệc đậm nét truyền thống của người Chàm, khu chợ chim ồn ã, các cô chú miền Tây lương thiện luôn sẵn lòng chỉ đường và còn vô số điểm dừng chân để thưởng thức các loại món ăn đặc sản giá bình dân. Trên chuyến đi về quê ấy, tôi nhiều lúc muốn nghỉ mãi ở quán “cà phê - võng” mát mẻ bên vệ đường. Nhiều lúc trong cơn nửa tỉnh nửa mê, tôi bám bố chặt hơn và trong

đầu lơ lửng hình ảnh chiếc nệm êm ái và máy lạnh thổi từng hơi mát lạnh. Hai bố con tôi cứ đi và đi. Tôi cũng không buồn hỏi giờ. Lúc mặt trời lên đỉnh đầu thì chiếc cổng chào “Tỉnh Châu Đốc chào mừng quý khách” cũng hiện ra trước mắt. Nghĩ lại mới thấy chuyến đi về quê ấy đã giúp tôi mở rộng tầm mắt, rèn luyện cho tôi đức tính kiên trì, bền bỉ và thái độ lạc quan khi gặp khó khăn trong cuộc sống. Không còn nghi ngờ gì nữa với câu nói “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Từ lúc thực hiện chuyến đi đầu đời ấy, tôi luôn ao ước được đặt chân đến các vùng đất mới để học hỏi thêm nhiều điều. Mãi đến hôm nay, tôi nhận ra việc mình không mệt mỏi với những chuyến đi rời nơi thân thuộc chính là “con bò” mà bấy lâu nay tôi không dám đối diện. Tôi thật sự không dám nghĩ, không tưởng tượng bản thân sẽ tệ hại thế nào nếu có một ngày khi tôi phải ở mãi một chỗ!

Tôi nghĩ đến ngày ấy và áp dụng “*Tư Duy theo Lòng Can Đảm*”, để rồi nhận ra rằng không nhất thiết phải bước ra thế giới ngoài kia để học hỏi và phát triển bản thân. Tôi nên tận dụng các nguồn tài nguyên sẵn có. Với mạng lưới Internet hiện đại như hiện nay, tôi không cần mua vé máy bay mà cũng có thể tương tác với các giáo sư ở tận Châu Mỹ qua các lớp online. Với đôi mắt biết chú ý quan sát một chút, tôi sẽ thấy mọi người xung quanh mình luôn có một nét tính cách đáng ngưỡng mộ hoặc một thói quen tốt để học hỏi. Khi thực hiện những việc nhỏ nhặt như rửa chén sau khi ăn xong hoặc xếp chăn vào mỗi buổi sáng, tôi tin rằng ai trong chúng ta cũng có thể dạy cho mình tính cẩn thận và ngăn nắp. Chẳng phải huyền thoại võ thuật Lý Tiểu Long cũng đã từng nói: “Tôi không sợ người luyện tập 10.000 cú đá chỉ một lần mà chỉ sợ người thực hành một cú đá 10.000 lần” hay sao? Tôi hiểu rằng ngay chính trong các hoạt động thân quen nhất với mình - vùng an toàn, thì luôn ẩn chứa vô vàn tiềm năng và cơ hội. Sự can đảm, theo tôi, chính là dám đặt ra thách thức và khai phá một khía cạnh mới ngay trong chính vùng an toàn đó.

Can đảm bao hàm tinh thần trách nhiệm!

Tôi vốn học cấp hai ở một trường không mấy tiếng tăm và hoạt động hằng ngày của tôi khi ấy chỉ xoay quanh học bài, làm bài về nhà và nhắn tin với lũ bạn. Kỳ thi chuyển cấp cũng đến và tôi vượt qua nó với điểm vừa đủ đậu vào một trường chuyên của thành phố. Ngay ở những ngày đầu học tập tại môi trường mới, tôi thật sự ấn tượng bởi cách những học sinh ở đây say mê nói về lợi ích của việc tham gia các câu lạc bộ trường, các tổ chức phi lợi nhuận và các cuộc thi tranh biện dành cho học sinh. Thoạt đầu, tôi không tin thực sự tồn tại những hoạt động thú vị như vậy ngoài giờ học trên trường. Để kiểm chứng, tôi đã ghi danh mình vào những hoạt động ngoại khóa đó. Càng tham gia nhiều hoạt động ngoại khóa và tiếp xúc với nhiều bạn mới, tôi càng thấy rõ bản thân dần thay đổi theo chiều hướng tích cực. Tôi trở nên tháo vát hơn khi chạy vặt cho một số sự kiện tổ chức bởi các câu lạc bộ trường. Tôi học cách sống vì những giá trị tinh thần thay vì chỉ mãi mê theo đuổi các giá trị vật chất khi cùng các bạn tình nguyện khác dạy các kỹ năng sống cho các em mồ côi ở mái ấm Ánh Sáng. Tôi học cách khéo léo vận dụng ngôn từ khi theo chân các anh chị đi thương lượng với các nhà tài trợ. Vào mùa hè năm lớp Mười (tức năm 2018), khi đã cọ xát với nhiều hoạt động ngoại khóa khác nhau, tôi trở nên tự tin khi biết được những bạn học

sinh ở các trường không chuyên ít hoặc không có cơ hội tiếp xúc với các hoạt động này. Thế rồi, tôi cùng một người bạn có chung niềm yêu thích tham gia hoạt động ngoại khóa sáng lập ra tổ chức phi lợi nhuận HCMC Project Community, với mục đích lan tỏa thông tin về các hoạt động ngoại khóa đến với học sinh ở những trường khác trong thành phố. Đồng thời, tổ chức còn cung cấp các công cụ cần thiết để các bạn có thể đăng ký thành công, gia nhập và gắn bó lâu dài với một hoạt động ngoại khóa. Kể từ khi tổ chức đi vào hoạt động, tôi đã học hỏi được từ các bạn thành viên khác rất nhiều. Tôi vô cùng tự hào khi chứng kiến các bạn đó lần lượt đảm nhận vị trí lãnh đạo trong các dự án khác. Trong cuộc nói chuyện gần đây với người bạn đã cùng tôi đặt những viên gạch đầu tiên để xây dựng HCMC Project Community, chúng tôi đồng ý với nhau là tất cả những gì hai đứa có khi đó là sự can đảm. Dù chưa làm vị trí lãnh đạo bao giờ, hai đứa phân công công việc cho khoảng 20 bạn thành viên. Dù tổ chức khi đó không có kinh phí để vận hành, hai đứa không ngại dùng tiền tiêu vặt để giúp tổ chức vượt qua khó khăn tài chính. Can đảm với tôi chính là bao hàm cả tinh thần trách nhiệm, đã "phóng lao thì phải theo lao". Trải qua hai năm hoạt động, tôi và các bạn thành viên trong tổ chức không ngừng nỗ lực phát triển cả số lượng và chất lượng các hoạt động của tổ chức. Tôi thật sự vui mừng khi những nỗ lực đó được đáp lại: một nhà tài trợ đồng ý hỗ trợ dài hạn về mặt hiện kim và cũng là người nói với chúng tôi họ tin tưởng vào khả năng tổ chức HCMC Project Community đã và đang tạo những ảnh hưởng lên cộng đồng

Bình pháp Tôn Tử đã từng dạy “Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng”, tức “Biết ta biết người trăm trận trăm thắng”. Theo góc nhìn của tôi, can đảm chính là biết nhận ra các tiềm lực của bản thân mà hành động trách nhiệm để phát huy hết các tiềm lực đó. Để khép lại bài viết, tôi xin tặng bạn vài câu hát mà tôi yêu thích:

“Cứ sai đi vì cuộc đời cho phép.

Cứ yêu đi dù rằng mình ngu si.

Ai lừa ai, ai hờn ai, ai giận ai, ai thù ai.. cho qua đi.

Cứ đam mê dù nhiều người cười chê.

Và cứ vui lên, vì ta không.. cô đơn.

Vì tôi còn sống.

Vì tôi còn hát lên.

Vì tôi còn viết lên bao điều trong lòng tôi..”

(Trích bài hát “Vì tôi còn sống” - Tiên Tiên)

Message from the GRACE contest committee/Ban Tổ Chức cuộc thi về GRACE

Xin mời quý vị xem các bài dự thi của cuộc thi về Lòng Can Đảm và giúp chúng tôi chọn bài nào hay nhất bằng cách nhấn nút "**Like**" vào bài quý vị cho là thể hiện rõ nhất ý nghĩa của Lòng Can Đảm và chia sẻ cách thể hiện Lòng Can Đảm hữu hiệu nhất.

Các video về Lòng Can Đảm trên ICEVN Fanpage:

Video 1: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/218880515821180/>

Video 2: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/1412082798999124/>

Video 3: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/2661272460797513/>

Video 4: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/173538990346958/>

Các bài dự thi trên Facebook:

https://www.facebook.com/pg/icevn.org/photos/?tab=album&album_id=2571965813015906

Chúng tôi sẽ công bố kết quả trên Facebook ngày 20, tháng 5, 2020.